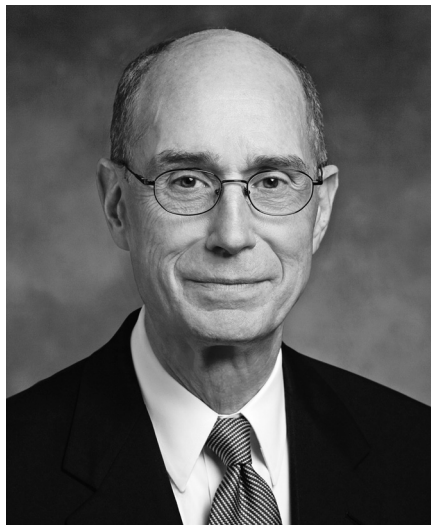

Likstas

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Es sniedzu jums savu liecību, ka Dievs Tēvs dzīvo. Viņš katram no mums ir noteicis ceļu, kas mūs var attīrīt un pilnveidot, lai būtu kopā ar Viņu.

Mani dārgie brāļi un māsas, šī iespēja jūs uzrunāt ir liela un svēta privilēģija. Es lūdzu, lai mani vārdi palīdzētu un sniegtu jums iedrošinājumu.

Lai kādas būtu mūsu dzīves atšķirības, vismaz viens izaicinājums mums ir kopīgs. Mums visiem ir jā-saskaras ar likstām. Var būt periodi, dažkārt diezgan ilgi, kad šķiet, ka mūsu dzīvē nav lielu grūtību. Taču tāpēc, ka mēs esam cilvēki, ir dabīgi, ka mūsu mieru pārtrauc spriedze, beidzas labas veselības periodi un sākas nedienas. Īpaši tad, ja nodrošinātie laiki ir ilguši jau labu laiku,

ciešanu parādīšanās vai materiālās drošības zudums var izraisīt bailes un dažkārt dusmas.

Dusmas var rasties vismaz daļēji no sajūtas, ka tas, kas notiek, nav taisnīgi. Laba veselība un mierīgā drošības sajūta šķiet, ka ir nopelnīta un dabīga. Kad tā zūd, var rasties ne-taisnības sajūta. Pat kāds drosmīgs vīrs, ko es pazīnu, raudāja un sauca savās fiziskajās ciešanās tiem, kas viņam kalpoja: „Es esmu vienmēr cen-ties būt labs. Kā tas varēja notikt?”

Šī jautājuma „Kā tas varēja no-tikt?” smeldze kļūst vēl sāpīgāka, kad grūtības pārņem tos, kurus mēs milam. Un īpaši grūti mums ir pie-ņemt, ka tie, kas cieš, ir nevainojami. Tad spriedze var vājināt ticību mīlošam un visuvarenam Dievam. Daži no mums ir redzējuši, ka šādas šaubas var ietekmēt veselu cilvēku paaudzi kara vai bada laikā. Šādas šaubas var augt un izplatīties, līdz daži var novērsties no Dieva, kuru tie vaino kā vienaldzīgu un nežēlīgu. Un, ja šādas sajūtas nekontrolē, tas var vadīt uz ticības zudumu, vai vis-pār eksistē Dievs.

Mans mērķis šodien ir pārliecināt

jūs, ka mūsu Debesu Tēvs un Glābējs dzīvo un ka Viņi mīl visu cil-vēci. Pati iespēja, kas mums dota, — saskarties ar likstām un ciešanām, ir daļa no liecības par Viņu bezgalīgo mīlestību. Dievs deva mums dāvanu dzīvot mirstībā, lai mēs varētu saga-tavoties saņemt lielāko no visām Dieva dāvanām, kas ir mūžīgā dzīve. Tad mūsu gari tiks izmainīti. Mēs spēsim vēlēties to, ko vēlas Dievs, domāt, kā Viņš domā, un tādējādi būsīm sagatavoti, lai mums uzticētu bezgalīgus pēcnācējus, ko mācīt un vadīt cauri pārbaudījumiem, lai viņi varētu tikt uzaudzināti un sagatavoti mūžīgajai dzīvei.

Ir skaidrs, ka, lai mēs saņemtu šo dāvanu un uzticību, mums jātiek pārbaudītiem un pārveidoti caur taisnīgu izvēļu veikšanu, kad to ir grūti darīt. Mēs tiekam sagatavoti milzīgai uzticībai, ejot caur grūtām un pārbaudījumu pilnām pieredzēm mirstībā. Šādu izglītību var iegūt vienīgi, ja esam pakļauti pārbaudīju-miem, kalpojot Dievam un citiem.

Gūstot šo izglītību, mēs pieredzam bēdas un laimi, slimību un ve-selību, skumjas par grēku un prieku par piedošanu. Šī piedošana ir ie-gūstama, vienīgi pateicoties Glābēja bezgalīgajai Izpiršanai, ko Viņš pa-veica caur sāpēm, kuras mēs nespē-tu panest un kuras mēs varam tikai apjaust.

Tas mūs mierinās, kad mums ir ciešanās jāgaida Glābēja apsolītā palīdzība, — ka Viņš zina no pieredzes, kā dziedināt un palīdzēt mums. Mormona Grāmata sniedz mums drošu pārliecību par Viņa

spēku mierināt. Un ticība šajā spēkā sniegs mums pacietību, kad mēs lūdzam, strādājam un gaidām palīdzību. Viņš būtu varējis zināt, kā mums palīdzēt, vienkārši caur atklāsmi, taču Viņš izvēlējās to apgūt caur Savu personīgo pieredzi. Šeit ir Almas pieraksts:

„Un Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības.

Un Viņš uzņemsies nāvi, lai Viņš varētu atraisīt nāves saites, kas saista Viņa ļaudis; un Viņš uzņemsies viņu vājības, lai Viņš varētu tikt piepildīts ar žēlastību miesā, lai Viņš varētu zināt miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās.

Tad nu Gars zina visas lietas; tomēr Dieva Dēls izcieš miesā, lai Viņš varētu uzņemties Savas tautas grēkus, lai Viņš varētu izdzēst viņu pārkāpumus atbilstoši Savam atbrīvošanas spēkam; un tad nu lūk, šī ir tā liecība, kas ir manī.”¹

Pat, ja jūs jūtat, ka Tā Kunga spējas un laipnība atbrīvot jūs no jūsu grūtībām ir patiesa, tā joprojām ir pārbaude jūsu drosmei un spēkam izturēt. Pat pravietis Džozefs Smits agonijā izsaucās cietumā:

„Ak Dievs, kur Tu esi? Un kur ir tā telts, kas sedz Tāvu apslēpto vietu?

Cik ilgi Tava roka būs apturēta un Tava acs, jā, Tava tīrā acs, noraudziesies no mūžīgajām debesīm uz pārestībām Taviem ļaudīm un Taviem kalpiem, un Tava auss tiks pārņemta ar viņu kliegzieniem?”²

Tā Kunga atbilde palīdzēja man

un var iedrošināt mūs visus tumšos brīžos. Šeit tā ir:

„Mans dēls, miers tavai dvēselei; tavas likstas un tavas ciešanas būs, bet tikai mazu brītiņu;

un tad, ja tu tās labi izturēsi, Dievs tevi paaugstinās augstumos; tu triumfēsi pār visiem saviem nelabvēļiem.

Tavi draugi stāv tev blakus, un viņi apņems tevi ar siltām sirdīm un draudzīgām rokām.

Tev tomēr nav kā Ījabam; tavi draugi nestrīdas ar tevi, nedz apšūdz tevi pārkāpumā, kā tie darīja ar Ījabu.”³

Es esmu redzējis, ka ticība un drosme rodas no liecības, kas ir patiesa, ka mēs tiekam sagatavoti mūžīgajai dzīvei. Tās Kungs izglābs Savus uzticīgos mācekļus. Un māceklis, kurš pieņem grūtības kā izaicinājumu augt un tādējādi sagatavoties mūžīgajai dzīvei, var rast mieru visu grūtību vidū.

Es nesen runāju ar kādu jaunu tēvu, kurš zaudēja savu darbu nesenojā ekonomiskajā krīzē. Viņš zina, ka simtiem un tūkstošiem cilvēku ar tieši tādām pat iemaņām kā viņam izmisīgi meklē darbu, lai pabarotu savas ģimenes. Viņa klusā pārliecība vedināja mani jautāt viņam, ko viņš ir paveicis, ka kļuvis tik pārliecināts, ka atradis veidu, kā uzturēt savu ģimeni. Viņš teica, ka ir pārlūkojis savu dzīvi, lai pārliecinātos, ka viņš ir darījis visu, lai būtu cienīgs saņemot Tā Kunga palīdzību. Bija skaidrs, ka viņa vajadzība un viņa ticība Jēzum Kristum bija vadījusi viņu būt paklausīgam Dieva baušļiem, kad to

bija grūti paveikt. Viņš teica, ka viņš redzēja šo iespēju, kad viņš kopā ar sievu lasīja Almas grāmatu, kur Tās Kungs sagatavoja ļaudis atrast evaņģēliju caur likstām.

Jūs atceraties brīdi, kad Alma pagriezās pret vīru, kurš bija vadījis ļaudis, un teica, ka viņi ir tikuši vajāti un atraidīti viņu nabadzības dēļ. Un pierakstā teikts:

„Un tad, kad Alma to dzirdēja, viņš pagriezās ar seju tieši pret to, un viņš raudzījās ar lielu prieku; jo viņš redzēja, ka viņu bēdas bija patiesi padarījušas tos pazemīgus un ka tie bija sagatavoti uz klausīt vārdu.

Tādēļ viņš vairāk neko neteica tam otrajam ļaužu pulkam; bet viņš pastiepa savu roku un sauca uz tiem, uz kuriem viņš skatījās, kas patiesi bija nožēlas pilni, un sacīja tiem:

Es redzu, ka jūs esat pazemīgi sirdīs, un, ja tā, tad jūs esat svētīti.”⁴

Rakstos tālāk tiek uzslavēti tie, kuri sagatavojas likstām daudz labāko laikos. Daudziem no jums bija ticība nožēlot grēkus, kas sagatavo jūs palīdzībai, kas jums ir vajadzīga, pirms vēl sākās krīze:

Alma turpināja: „Jā, tas, kas pats patiesi pazemojas un nožēlo savus grēkus, un pastāv līdz galam, tas tiks svētīts — jā, daudz vairāk svētīts nekā tie, kas tiek piespiesti kļūt pazemīgi savas ārkārtīgās nabadzības dēļ.”⁵

Tas jaunais cilvēks, par ko es pirmīt runāju, bija tāds, kurš bija darījis vairāk kā uzkrājis pārtiku un atlicinājis nedaudz naudas ne-baltām dienām, par kuru nākšanu bija brīdinājuši dzīvie pravieši. Viņš

bija sācis sagatavot savu sirdi būt cienīgam saņemot Tā Kunga palīdzību, jo viņš zināja, ka viņam tuvākā nākotnē tā būs vajadzīga. Kad es jautāju viņa sievai par dienu, kad viņš zaudēja savu darbu, vai viņa uztraucās, viņa teica ar jaušamu prieku savā balsī: „Nē, mēs nesen bijām bīskapa kabinetā. Mēs esam pilnas desmitās tiesas maksātāji.” Vēl joprojām ir pārargri teikt, taču es jutu pārlicību, kā viņi bija pārliecināti: „Viss nokārtosies.” Tragēdija nevājināja viņu ticību — tā to pārbaudīja un stiprināja. Un miers, ko Tās Kungs apsolīja, ir jau sniegts vētras vidū. Noteikti, ka būs vēl citi brīnumi.

Tās Kungs vienmēr pielāgo palīdzību cilvēkam, kam tā ir vajadzīga, lai to vislabāk stiprinātu un attīrītu. Bieži tā var nākt caur iedvesmu darīt kaut ko, kas var likties īpaši grūti cilvēkam, kam ir nepieciešama palīdzība. Viena no lielākajām dzīves traģēdijām ir zaudēt savu mīļoto vīru vai sievu. Prezidents Hinklijs aprakstīja savas sāpes, kad māsa Hinklija vairs nebija viņam līdzās. Tās Kungs zina to vajadzības, kuri ir nošķirti no mīļotiem cilvēkiem nāves dēļ. Viņš redzēja atraitņu bēdas un zināja viņu vajadzības, pateicoties Savai pieredzei uz Zemes. Viņš lūdza Savu mīļoto apustuli, kad Viņš bija agonijā uz krusta, parūpēties par Viņa māti, kura bija atraitne, kura tad zaudēja Savu dēlu. Viņš tagad izjūt vīru vajadzības, kad tie zaudē savu sievu, un sievu vajadzības, kad tās paliek vienas nāves dēļ.

Vairums no mums pazīst atraitnes,

kurām nepieciešama uzmanība. Es biju aizkustināts, kad dzirdēju par kādu atraitni, kuru es atkal grasījos apciemot, kura bija iedvesmota apciemot kādu jaunāku atraitni un viņu mierināt. Atraitne, kurai pašai vajadzīgs mierinājums, tika sūtīta mierināt citu atraitni. Tās Kungs palīdzēja un svētīja abas atraitnes, iedvesmojot viņas uzmundrināt vienai otru. Tādējādi Viņš sniedza palīdzību viņām abām.

Tās Kungs sūtīja palīdzību tādā pat veidā kā pazemīgajiem, nabadzīgajiem ļaudīm Almas 34. nodaļā, kuri bija atsaukušies uz Viņa kalpu mācību un liecību. Kad viņi bija nožēlojuši grēkus un pievērsti, viņi joprojām bija nabadzīgi. Taču Viņš sūtīja viņus citu labā darīt to, kas, pēc viņu domām, varētu likties par daudz un ko viņiem pašiem vajadzēja. Viņiem bija jādod citiem tas, ko viņi varēja cerēt, ka Viņš tiem dos. Caur Savu kalpu Tās Kungs deva šiem pievērstajiem grūtu uzdevumu un stingru standartu: „Kad jūs to visu būsit darījuši, ja jūs novērsities no trūcīgā un kailā, un neapmeklēsiet slimo un nomocīto, un ja jūs nedosit no savas mantas, kas jums būs, tam kam trūkst — es saku jums, ja jūs nedarīsīt kādu no šīm lietām, lūk, jūsu lūgšanas ir veltas un nedod jums neko, un jūs esat kā liekuļi, kas noliedz ticību.”⁶

Tās varētu likties daudz — lūgt cilvēkiem, kuriem pašiem bija lielas grūtības. Taču es pazīstu kādu jaunu cilvēku, kurš bija iedvesmots darīt to pašu drīz pēc savas laulības. Viņš ar savu sievu tikko kā izdzīvoja ar savu

nelielo budžetu. Taču viņš redzēja kādu citu pāri, kas bija vēl nabadzīgāks nekā viņi. Sievai par pārsteigumu viņš sniedza tiem palīdzību no viņu trūcīgajiem līdzekļiem. Apsolītā miera svētība nāca, kamēr viņi joprojām bija nabadzībā. Apsolītā labklājības svētība, kas pārspēja viņu sapņus, nāca vēlāk. Un paradums meklēt kādu, kas ir trūcumā, kādu, kuram ir mazāk vai kuram sāp, nekad nav mitējies.

Tomēr ir vēl kāds pārbaudījums, kurš, ja to labi iztur, var nest svētības šajā dzīvē un svētības mūžībā. Vecums un slimība var pārbaudīt labākos no mums. Mans draugs kalpoja par mūsu bīskapu, kad manas meitas vēl dzīvoja mājās. Viņas runāja par to, ko viņas juta, kad viņš dalījās savā vienkāršajā liecībā apugunskuru kalnos. Viņš mīlēja viņas, un viņas to zināja. Viņu atbrīvoja kā mūsu bīskapu. Viņš bija kalpojis par bīskapu jau iepriekš citā štatā. Tie, kurus es satiku, kuri bija tajā iepriekšējā bīskapijā, atcerējās viņu līdzīgi kā manas meitas.

Es apciemoju viņu laiku pa laikam viņa mājās, lai pateiktos viņam un dotu viņam priesterības svētības. Viņa veselība sāka pasliktināties. Es nevaru atcerēties visas slimības, ar kurām viņš slimoja. Viņam bija nepieciešama operācija. Viņam bija pastāvīgas sāpes. Tomēr katru reizi, kad apciemoju viņu, lai sniegtu viņam mierinājumu, viņš pavērsa situāciju otrādi. Es vienmēr biju tas, kas tika mierināts. Viņa muguras un kāju sāpju dēļ viņam staigāšanai bija jālieto spieķis. Tomēr viņš nāca uz baznīcu,

vienmēr sēžot netālu no durvīm, kur viņš ar smaidu varēja sveicināt tos, kas ieradās pirmie.

Es nekad neaizmirsīšu izbrīna un apbrīna sajūtu, ko es izjutu, kad es atvēru mājas aizmugurējās durvis un redzēju viņu nākam pa mūsu piebrauktuvi. Tā bija diena, kad mēs izlikām savas atkritumu tvertnes uz ielas, lai tās savāktu pilsētas darbinieki. Es biju izlicis tvertni no rīta. Taču tur bija viņš, velkot manu atkritumu tvertni augšup ar vienu roku, kamēr turēja līdzsvaru ar spieķi savā otrā rokā. Viņš sniedza palīdzību, kas man pēc viņa domām bija vajadzīga, kad viņam to vajadzēja daudz vairāk nekā man. Un viņš palīdzēja ar smaidu un to nelūdžot.

Es apciemoju viņu, kad par viņu vajadzēja rūpēties māsām un ārstiem. Viņš gulēja slimnīcas gultā, joprojām sāpēs un joprojām smaidot. Viņa sieva bija man piezvanījusi, lai pateiktu, ka viņš kļūst vājāks. Mans dēls un es devām viņam priesterības svētību, viņam guļot gultā, ar viņam pievienotām caurulēm un pudelēm. Es apstiprināju svētību, dodot solījumu, ka viņam būs laiks un

spēks paveikt visu, ko Dievs viņam paredzējis šajā dzīvē, lai izturētu ikvienu pārbaudi. Viņš pastiepa savu roku, lai satvertu manu roku, kad mēs atkāpāmies no gultas, lai dotos prom. Es biju pārsteigts par viņa tvēriena spēku un viņa balss stingrību, kad viņš teica: „Es to paveikšu.”

Es devos prom, domādams, ka drīz viņu atkal redzēšu. Taču tālruņa zvans pienāca tai pašā dienā. Viņš bija devies uz brīnišķīgu vietu, kur viņš redzēs Glābēju, kurš ir viņa un būs mūsu tiesnesis. Kad es runāju bērēs, es domāju par Pāvila vārdiem, kad viņš zināja, ka dodas uz vietu, kur bija devies mans kaimiņš un draugs:

„Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās, paciet ļaunumu, dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam.

Jo es jau topu par ziedojumu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis.

Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis.

Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir

iemilējuši Viņa parādīšanos.”⁷

Es esmu pārliecināts, ka mans kaimiņš izturēja savu pārbaudījumu un satiks savu tiesnesi ar priecīgu smaidu.

Un es sniedzu jums savu liecību, ka Dievs Tēvs dzīvo. Viņš katram no mums ir noteicis ceļu, kas mūs var attīrīt un pilnveidot, lai būtu kopā ar Viņu. Es liecinu, ka Glābējs dzīvo. Viņa Izpirkšana padara par iespējamu, ka mēs tiekam šķīstīti, ja mēs turam Viņa baušļus un savas svētās derības. Un es zinu pats no savas pieredzes, ka Viņš var un dos mums spēku izturēt katru pārbaudījumu. Prezidents Monsons ir Tā Kunga pravietis. Viņš tur visas priesterības atslēgas. Šī ir Tā Kunga patiesā Baznīca, kurā mēs esam kopā ar Viņu, palīdzot cits citam, un tiekam svētīti palīdzēt saviem līdzcilvēkiem, kuri cieš, kurus Viņš novieto mūsu ceļā. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Almas 7:11–13.
2. M&D 121:1–2.
3. M&D 121:7–10.
4. Almas 32:6–8.
5. Almas 32:15.
6. Almas 34:28.
7. 2. Tim. 4:5–8.